

दानियेलको पुस्तक - उनन्चासौं नम्बर

सत्यहरूको उद्घाटन: मध्यरात्रिको पुकार, इस्लामको भूमिका, र अन्तिम दिनहरूमा अन्तिम परीक्षाको प्रक्रिया

Jeff Pippenger

2024-01-13

१७९८ मा उलाइ नदीको दर्शन अनमुद्रित गरिँदा उत्पन्न भएको ज्ञानको वृद्धिले एउटा परीक्षण प्रक्रियालाई जन्म दियो, जसले १८४४ को मध्यरात्रिको पुकारको आन्दोलनमा आफ्नो चरमबिन्दु प्राप्त गर्‍यो। अहिले अनमुद्रित गरिँदै गरेको अन्तिम दिनहरूको मध्यरात्रिको पुकार त्यस इतिहासद्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ, र त्यसले त्यही इतिहासका ठीक उही परीक्षणकारी सत्यहरूलाई समेटेको छ, किनकि अहिले अनमुद्रित गरिँदै गरेको मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश मिलेरका रत्नहरूको पुनर्स्थापना हो।

“हामीले 1841, '42, '43, र '44 मा प्राप्त गरेका सत्यहरू अब अध्ययन गरिनु र घोषणा गरिनु पर्ने छन्। पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरू भविष्यमा ठूलो स्वरमा घोषणा गरिनेछन्। तिनीहरू गम्भीर दृढनिश्चयका साथ र आत्माको शक्तिमा दिइनेछन्।” Manuscript Releases, volume 15, 371.

हाम्रो समयको मध्यरात्रिको पुकारको भविष्यवाणीमय सन्देशको प्रमुख विषय तेस्रो हायको इस्लामको भूमिका हो। इस्लामका ती तीनै हायहरू हबकूकका दुई तख्तामा पूर्ण रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। अन्तिम दिनहरूको मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश, जुलाई 18, 2020 को निराशामा, जब अन्तिम दिनहरूको ढिलाइको समय आइपुग्यो, खुल्न थाल्यो। जसरी मिलेराइट इतिहासको मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश क्रमशः विकसित हुँदै एक्सेटरको शिविर-सभाले प्रतिनिधित्व गरेको बिन्दुसम्म पुग्यो, त्यसरी नै अन्तिम दिनहरूको सन्देश पनि क्रमशः विकसित हुन्छ। त्यस बिन्दुमा कुमारीहरूसँग या त तेल हुन्छ, या हुँदैन।

यरूशलेमका मानिसहरूमाथि शासन गर्ने ठट्टा गर्ने मानिसहरूमाथि यशैयाले उच्चारण गरेको धिक्कारले यो कुरा देखाउँछ कि दर्शन एप्रेमका मतवालाहरूका निम्ति छाप लगाइएको पुस्तकझैँ भएको छ। यशैयाको उक्त अंशमा, एडभेन्टवादको इतिहासमा सम्पन्न भएझैं, शैतानी प्रतीकलाई ईश्वरीय प्रतीकमा परिवर्तन गर्ने कार्यलाई कुम्हारको माटोसरह ठहराइएको छ। त्यो कार्य “दैनिक” को परिभाषा ख्रीष्टको प्रतीकका रूपमा स्थापित गर्नु थियो, जबकि यो शैतानको प्रतीक हो। दानियलले “तमिद” शब्दलाई मूर्तिपूजकताको प्रतीकका रूपमा प्रयोग गर्दा, उनले त्यो शब्द प्रतीकात्मक उद्देश्यका लागि रोजे, किनकि त्यस शब्दको अर्थ “निरन्तर” हुन्छ।

संसारलाई आर्मागेडोनतर्फ डोर्याउने तीन शक्तिहरू छन्, र ती तीन शक्तिहरूमध्ये पहिलो शक्ति अजिङ्गर (मूर्तिपूजकता) हो। अजिङ्गरले स्वर्गमा परमेश्वरविरुद्ध आफ्नो युद्ध आरम्भ गर्यो। अन्ततः नष्ट नहुँदासम्म, अर्थात् हजार-वर्षीय सहस्राब्दीको अन्त्यसम्म, अजिङ्गरले त्यो युद्ध जारी राख्छ।

अनि जब ती एक हजार वर्ष पूरा हुन्छन्, तब शैतान आफ्नो कारागारबाट खोलिनेछ, र पृथ्वीका चारै कुनामा भएका राष्ट्रहरूलाई, अर्थात् गोग र मागोगलाई, छल गर्न निस्कनेछ, र तिनीहरूलाई युद्धका निम्ति एकसाथ भेला पार्नेछ; तिनीहरूको संख्या समुद्रको बालुवाजस्तै हुनेछ। अनि तिनीहरू पृथ्वीको विशाल विस्तारमाथि उक्लेर पवित्र जनहरूको छाउनी र प्रिय नगरलाई चारैतिरबाट घेरे। तब स्वर्गबाट परमेश्वरको आगो तल आयो र तिनीहरूलाई भस्म पारिदियो। अनि तिनीहरूलाई छल गर्ने शैतानलाई आगो र गन्धकको पोखरीमा फालियो, जहाँ त्यो पशु र झूटा अगमवक्ता पनि छन्; र तिनीहरू सदासर्वदा दिनरात यातना भोग्नेछन्। प्रकाश 20:7-10.

त्यो पशु (पोपतन्त्र), जो संसारलाई आर्मागेडोनतर्फ डोर्याउने तीन शक्तिमध्ये दोस्रो हो, र झूटा अगमवक्ता (संयुक्त राज्य अमेरिका), जो ती तीन शक्तिमध्ये तेस्रो हो, दुवै क्रूसको इतिहासपछि इतिहासमा प्रकट भए, र दुवै ख्रीष्टको दोस्रो आगमनमा नाश गरिन्छन्।

अनि त्यो पशु पक्राउ पऱ्यो, र त्यससँगै त्यो झूटा अगमवक्ता पनि, जसले त्यसको सामुन्ने चमत्कारहरू गरेको थियो, जसद्वारा उसले पशुको छाप ग्रहण गर्नेहरूलाई र त्यसको मूर्तिको पूजा गर्नेहरूलाई छल गऱ्यो। यी दुवैलाई जीवितै गन्धकले दन्किरहेको आगोको पोखरीमा फालियो। प्रकाश 19:20।

जब दानिएलले मूर्तिपूजकता (शैतान) को प्रतीकका रूपमा हिब्रू शब्द “continual” रोजे, उनले यस्तो शब्द रोजे जसले यो पहिचान गराउँथ्यो कि निरन्तर रूपमा परमेश्वरको विरुद्ध युद्ध लड्दै आएको शैतान नै हो। अन्य दुई शक्तिहरूचाहिँ परमेश्वरको विरुद्धको आफ्नो युद्धमा केवल निर्दिष्ट समयावधिहरूका लागि मात्र सक्रिय हुन्छन्। “tamid” (continual) भन्ने शब्दको दानिएलद्वारा गरिएको छनोट उद्देश्यपूर्ण र यथार्थ थियो।

यशैयाले जसरी अध्याय अठ्ठाइसबाट अध्याय तीसमा प्रवेश गर्दै, प्रभुले गहिरो निद्राको आत्मा खन्याइदिनुभएको र तिनीहरूका आँखा बन्द गरिदिनुभएको ती मानिसहरूमाथिको हायको वर्णनलाई निरन्तर अधि बढाउँछन्, त्यसरी नै उनले अभिलेख गर्छन्:

अब जा, यसलाई तिनीहरूका सामु एउटा पट्टिकामा लेख, र यसलाई एउटा पुस्तकमा अंकित गर, ताकि यो आउने समयका लागि सदासर्वदा रहिरहोस्: किनकि यी विद्रोही प्रजा हुन्, झूटा सन्तान, परमप्रभुको व्यवस्था सुन्न नचाहने सन्तान: जसले दर्शीहरूलाई भन्छन्, “नदेख”; र अगमवक्ताहरूलाई, “हामीलाई ठीक कुराहरू अगमवाणी नगर; हामीलाई चिल्लो कुराहरू बोल, छलका अगमवाणी गर: मार्गबाट हट, बाटोबाट पन्छ, इस्राएलका पवित्रलाई हाम्रो सामुबाट हटाइदेऊ।” यसकारण इस्राएलका पवित्र यसो भन्नुहुन्छ, “तिमीहरूले यस वचनलाई तुच्छ ठानेका छौ, र अत्याचार तथा कुटिलतामा भरोसा राखी त्यसैमाथि अडिएका छौ: त्यसैले यो अधर्म तिमीहरूका लागि एउटा अग्लो पर्खालमा निस्केर बाहिर फुलेको, ढल्नै लागेको चिरा सरह हुनेछ, जसको पतन अचानक, एकै क्षणमा आउँछ। अनि उसले त्यसलाई कुम्हारको भाँडो टुक्राटुक्रा पारेर फोरेझैं फोर्नेछ; उसले केही बाँकी राख्नेछैन: यहाँसम्म कि त्यसका टुक्राहरूमध्ये अँगोनाबाट आगो झिक्न, वा इनारबाट पानी तान्न एक टुक्रोसमेत फेला पर्नेछैन।” किनकि परमप्रभु परमेश्वर, इस्राएलका पवित्र, यसो भन्नुहुन्छ; “फर्केर आउने र विश्राममा तिमीहरूको उद्धार हुनेछ; शान्तता र भरोसामा तिमीहरूको बल हुनेछ:” तर तिमीहरूले चाहेनौ। यशैया 30:8-15.

लेखिएको “पटिया” हबकूक अध्याय दुईका ती पटियाहरू हुन्, जुन यसरी बनाइएका थिए कि तिनलाई पढ्नेहरूले “दौड्नु” र सन्देश फैलाऊन्। “पटिया” को “टिप्पणी” गर्ने “पुस्तक” हबकूक हो। हबकूकको “पुस्तक” बाट आएको “पटिया” ले एउटा जाँचको प्रक्रियालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जसले “एक विद्रोही प्रजा, झूट बोल्ने सन्तान, परमप्रभुको व्यवस्था नसुन्ने सन्तान” प्रकट गर्दछ। “सुन्न” इन्कार गर्ने ती “विद्रोही प्रजा” यर्मियामा उल्लिखित तिने हुन्, जसले पहेरदारको तुरहीको आवाज सुन्न इन्कार गर्छन्।

मैले तिमीहरूमाथि चौकीदारहरू पनि नियुक्त गरें, यसो भन्दै, “तुरहीको आवाज सुन।” तर तिनीहरूले भने, “हामी सुन्दैनौं।” यर्मिया ६:१७।

विद्रोहीहरू तिनीहरू हुन् जो यशैयाको इतिहासमा पनि, र ख्रीष्टको इतिहासमा पनि, सुन्न इच्छुक थिएनन्।

अनि उहाँले भन्नुभयो, जाऊ, र यस प्रजालाई भन, तिमीहरूले निश्चय नै सुन, तर नबुझ; र निश्चय नै हेर, तर नबुझ। यस प्रजाको हृदय मोटा बनाऊ, तिनका कान भारी बनाऊ, र तिनका आँखा बन्द गरिदेऊ; नत्र तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देख्नेछन्, आफ्ना कानले सुन्नेछन्, र आफ्ना हृदयले बुझ्नेछन्, अनि फर्कनेछन्, र निको पारिनेछन्। यशैया ६:९, १०।

यशैयाहका बहिरा विद्रोहीहरूले “सुन्न” त सक्छन्, तर तिनीहरू “सुन्दैनन्,” र “सुन्न” अस्वीकार गर्नुले तिनीहरूले “बुझ्दैनन्” भन्ने कुरा प्रकट गर्दछ। दानियेलका दुष्टहरू, जो मत्तीका मूर्ख कन्याहरू पनि हुन्, तिनीहरूले हबकूकको “पुस्तक” मा उल्लिखित “टेबल” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको ज्ञानको वृद्धिलाई बुझ्दैनन्। यदि यशैयाहका बहिरा विद्रोहीहरूले सुन्ने भए, तिनीहरू परिवर्तित भई निको पारिन सक्थे, तर तिनीहरूको हृदय मोटाएको छ, त्यसैले

तिनीहरूले मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश बुझ्न सक्दैनन्। येशूले बहिरा विद्रोहीहरूको दोस्रो साक्षी प्रदान गर्नुभयो।

तब चेलाहरू आएर उहाँलाई भने, “तपाईं किन तिनीहरूलाई दृष्टान्तहरूमा बोल्नुहुन्छ?” उहाँले उत्तर दिंदै तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “किनकि स्वर्गको राज्यका रहस्यहरू जान्ने वरदान तिमीहरूलाई दिइएको छ, तर तिनीहरूलाई दिइएको छैन। किनकि जससँग छ, त्यसलाई अझै दिइनेछ, र उसको प्रशस्त हुनेछ; तर जससँग छैन, त्यससँग भएको पनि उसबाट खोसिनेछ। यसकारण म तिनीहरूलाई दृष्टान्तहरूमा बोल्छु: किनकि हेरेर पनि तिनीहरूले देख्दैनन्; र सुनेर पनि तिनीहरूले सुन्दैनन्, न त बुझ्छन्। अनि तिनीहरूमा यशैयाको अगमवाणी पूरा हुन्छ, जसमा भनिएको छ, ‘तिमीहरूले सुनेर त सुन्नेछौ, तर बुझ्नेछैनौ; र हेरेर त हेर्नेछौ, तर थाहा पाउनेछैनौ। किनकि यस जातिको हृदय कठोर भएको छ, र तिनीहरूका कान सुन्नमा मन्द भएका छन्, र तिनीहरूले आफ्ना आँखा बन्द गरेका छन्; नत्र कुनै बेला तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देख्ने, आफ्ना कानले सुन्ने, र आफ्नो हृदयले बुझ्ने, र फर्कने थिए, अनि म तिनीहरूलाई निको पार्नेथिएँ।’ तर धन्य तिमीहरूका आँखा, किनकि तिनीहरूले देख्छन्; र तिमीहरूका कान, किनकि तिनीहरूले सुन्छन्। किनकि साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले देखेका कुराहरू धेरै अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले देख्न चाहेका थिए, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्न चाहेका थिए, तर सुनेनन्।” मत्ती १३:१०-१७।

बुद्धिमानहरूले दृष्टान्तहरूको रहस्य बुझ्छन्, जुन पङ्क्ति पङ्क्तिमा प्रकट गरिएको सत्य हो। बुद्धिमानहरू धन्य छन्, किनकि तिनीहरूले देख्छन् र सुन्छन्, र बुद्धिमानहरू तथा धन्यजन दुवै दानियल अध्याय बाह्रमा चित्रित गरिएका छन्। “बुद्धिमान” तिनीहरू हुन् जसले ज्ञानको वृद्धिलाई (आफ्ना हृदयद्वारा) बुझ्छन्, जुन हबक्कूकको “पुस्तक” मा उल्लेख गरिएको “टेबल” द्वारा प्रतीकात्मक रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र “धन्य” तिनीहरू हुन् जो पर्खिरहन्छन्।

अनि उहाँले भन्नुभयो, तिमी आफ्नो बाटो लाग, दानियल; किनकि यी वचनहरू अन्तको समयसम्म बन्द गरिएका र मोहोर लगाइएका छन्। धेरै जना शुद्ध पारिनेछन्, सेता बनाइनेछन्, र जाँचिनेछन्; तर दुष्टहरूले दुष्टतापूर्वक नै व्यवहार गर्नेछन्; र दुष्टहरूमध्ये कसैले पनि बुझ्नेछैन; तर बुद्धिमानहरूले बुझ्नेछन्। अनि जुन समयदेखि नित्य बलिदान हटाइनेछ, र उजाड पार्ने घृणित वस्तु स्थापित गरिनेछ, त्यहाँ एक हजार दुई सय नब्बे दिन हुनेछन्। धन्य त्यो हो, जो धैर्यपूर्वक पर्खन्छ, र एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म पुग्दछ। दानियल १२:९-१३।

मिलरवादीहरूले ठीकरीत्या बुझेका थिए कि तेह्र सय पैंतीस दिनको आरम्भ सन् ५०८ मा भयो, जब मूर्तिपूजकता (“the daily”) “हटाइयो।” आशिष तिनीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएको थियो जो सन् १८४३ मा पर्खिरहेका थिए। उक्त अंशमा “cometh” भन्ने शब्दको अर्थ “स्पर्श गर्छ” हो। सन् १८४३ समाप्त हुँदा त्यसले सन् १८४४ लाई “स्पर्श” गर्‍यो। जब सन् १८४३ समाप्त भयो, तब हबक्कूकको “ढिलाइको समय” आइपुग्यो, र “तालिकाहरू” को उल्लेख गर्ने “पुस्तक” मा आज्ञा गरिएबमोजिम पर्खनेहरूमाथि आशिष उच्चारण गरियो। हबक्कूकको “पुस्तक” ले दर्शनको निम्ति “पर्ख” भनी आज्ञा गरेको थियो।

दानियलले १७९८ को इतिहासलाई (अन्त्यको समय) पहिचान गर्छन्, जब उनको पुस्तकको मोहोर खोलियो, र त्यसपछि त्यहाँ तीन-चरणीय जाँचको प्रक्रिया उत्पन्न भयो (शुद्ध पारियो, र सेतो बनाइयो, र जाँचियो)। त्यो प्रक्रिया सात गर्जनहरूको लुकेको इतिहासको प्रकटीकरणमा पुगेर निष्कर्षमा समाप्त भयो। त्यो लुकेको इतिहास सत्यका तीन मार्गचिह्नहरू हुन्, जसलाई पहिलो निराशा, मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश, र महान् निराशाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पहिलो निराशासम्म आइपुग्ने आशिषले १७९८ देखि १८४४ सम्मको इतिहासको अन्त्यमा हुने तीन-चरणीय जाँचको प्रक्रियालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

१७९८ को इतिहास, १८४४ को महान् निराशासम्म फैलिएको, १९८९ को इतिहासलाई—छिट्टै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थासम्म—प्रतिरूपित गर्दछ। पहिलो निराशामा अलमलिन थालेको दर्शनको प्रतीक्षा गर्नेहरूका लागि एक आशीष प्रतिज्ञा गरिएको छ। दानिएल बाह्रका “बुद्धिमान” तिनै हुन् जो “धन्य” छन्, र जो “प्रतीक्षा” गर्छन्। दुष्टहरू तिनीहरू हुन् जसले आफ्नो हृदयले “सुन्दैनन्,” र जसले “देख्दैनन्।” मिलेराइट आन्दोलनको सम्पूर्ण अनुभव दानिएलका चार पदहरूमा संक्षेप गरिएको छ, र ती पदहरूले एक लाख चौवालीस हजारको छाप लगाइने

इतिहासलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछन्।

ती चार पदहरूमा प्रतिरूपित पवित्र इतिहास हबकूकका पट्टिकाहरूमा प्रतिरूपित गरिएको ज्ञानको वृद्धिको बुझाइमा, तथा येशूले पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति भन्ने विधिद्वारा शिक्षा दिनुहुँदा पहिचान गराउनुभएको ज्ञानको वृद्धिमा आधारित छ। उहाँले “बुद्धिमानहरू” लाई भविष्यवाणीको रहस्य स्पष्ट पार्न दृष्टान्तमाथि दृष्टान्त प्रस्तुत गर्नुभयो। दानियेल बाह्रमा “दुष्टहरू” ले बुझ्दैनन्, र २ थिस्सलोनिकी, अध्याय दुईमा, तिनीहरूको बुझाइको अभाव सत्यप्रतिको घृणाका रूपमा प्रतिरूपित गरिएको छ, जसले प्रबल भ्रान्ति ल्याउँछ। पावलको पत्रमा दुष्टहरूले प्रेम नगरेको सत्य “the daily” थियो, र दानियेलका ती चार पदहरूमा विशेष रूपमा पहिचान गरिएको भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्य पनि “the daily” नै हो।

येशूले चेलाहरूलाई उनीहरू धन्य छन् भनेर बताउनुभयो, र त्यसो गर्दा उहाँले तिनीहरूको तुलना यशैयामा रहेका ती मानिसहरूसित गर्दै हुनुहुन्थ्यो, जसले फर्काइएला भनेर देख्न र सुन्न इन्कार गरेका थिए। दानियेल बाह्रमा धन्य ठहराइएकाहरू तिनै हुन्, जो पर्खन्छन्। दानियेल अध्याय बाह्रमा ती चार पदहरू, साथै मिलेराइटहरूको इतिहासमा ती पदहरूको परिपूर्ति, र साथै सुन्न र देख्न इन्कार गर्ने एउटा वर्गसँग सम्बन्धित यशैयाको विरोधाभास, र साथै ख्रीष्टद्वारा गरिएका उही दुई वर्गबीचका भिन्नता—यी सबैले जुलाई 18, 2020 मा आइपुगेका सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासतर्फ आँल्याउँछन्। पहिलो निराशाबाट आरम्भ भएको मिलेराइट इतिहासको अन्तिम परीक्षाको प्रक्रिया अब फेरि दोहोरिँदै छ। केहीले देख्नेछन्, र अरूले देख्न इन्कार गर्नेछन्।

“१८४०-१८४४ सम्म दिइएका सबै सन्देशहरू अहिले प्रभावशाली रूपमा प्रस्तुत गरिनुपर्छ, किनकि धेरै मानिसहरूले आफ्नो दिशा हराएका छन्। यी सन्देशहरू सबै मण्डलीहरूमा पुग्नुपर्छ।”

“ख्रीष्टले भन्नुभयो, ‘तिमीहरूका आँखाहरू धन्यका हुन्, किनकि तिनले देख्छन्; र तिमीहरूका कानहरू पनि, किनकि तिनले सुन्छन्। किनभने म तिमीहरूलाई साँचो भनी भन्दछु, धेरै अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्न चाहेका थिए, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्न चाहेका थिए, तर सुनेनन्’ [मत्ती 13:16, 17]। ती आँखाहरू धन्यका हुन् जसले 1843 र 1844 मा देखिएका कुराहरू देखे।”

“सन्देश दिइयो। र सन्देशलाई दोहोर्‍याउन कुनै विलम्ब हुनुहुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा भइरहेका छन्; समापनको काम अवश्य सम्पन्न हुनुपर्छ। छोटो समयमा एउटा महान् कार्य सम्पन्न हुनेछ। चाँडै नै परमेश्वरको नियुक्तिअनुसार एउटा सन्देश दिइनेछ, जो बढ्दै गएर ठूलो पुकारमा परिणत हुनेछ। तब दानियेल आफ्नो भागमा उभिनेछ, आफ्नो साक्ष्य दिन।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

विलियम मिलरलाई स्वर्गदूतहरूले “दैनिक” मूर्तिपूजक रोमको एउटा प्रतीक हो भन्ने कुरा बुझ्न अगुवाइ गरे। सिस्टर ह्वाइटले प्रत्यक्ष रूपमा उहाँ त्यस बुझाइमा सही हुनुहुन्थ्यो भनेर पुष्टि गर्नुभयो। हबकूकको “पुस्तक” मा उल्लिखित “पट्टिकाहरू” मा प्रस्तुत गरिएको त्यो बुझाइ “आउने समयका निम्ति” हो। त्यस “पुस्तक” को मोहोर खोलिनुले “विद्रोही, झूटा सन्तान” प्रकट गर्दछ। “सन्तान” अन्तिम पुस्ताको एउटा प्रतीक हो, त्यसैले यशैयाको खण्डमा उल्लिखित “आउने समय” विशेष रूपमा अनुसन्धानात्मक न्यायका अन्तिम दिनहरूका रूपमा चिन्हित गरिएको छ।

यशैयाले भन्छन् कि “झूट बोल्ने सन्तानहरूले” “पुस्तकमा” उल्लेख गरिएको “टेबल”माथि प्रस्तुत गरिएको भविष्यवाणीसम्बन्धी सन्देशलाई अस्वीकार गर्नेछन्, किनकि तिनीहरू भन्छन्, “द्रष्टाहरूलाई, नहेर्नु; अनि अगमवक्ताहरूलाई, हामीकहाँ ठीक कुराहरूको अगमवाणी नगर; हामीलाई चिल्ला कुराहरू बोल, छलका अगमवाणी गर।” १८६३ मा लाओदिकीया सम्बन्धी एडभेन्टवादले झूट बोल्ने सन्तानहरूको यस आग्रहलाई पूरा गर्ने क्रमशः तीव्र बन्दै जाने प्रक्रिया आरम्भ गर्‍यो। त्यस कार्यलाई यशैयाले मिलेरवादी आधारहरूको पुराना मार्गहरूलाई अस्वीकार गर्नुको रूपमा चित्रण गर्छन्, किनकि तिनीहरूले भने, “बाटोबाट हट, मार्गबाट अलग हो, इस्राएलका पवित्रलाई हाम्रो सामुबाट हटाइदे।” जो मार्ग नै बाटो हो, त्यो यर्मियाका पुराना मार्गहरू हुन्।

परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, “बाटाहरूमा उभिरहो, अनि हेर, र पुराना मार्गहरूको विषयमा सोध, जहाँ असल बाटो छ; त्यसैमा हिँड, अनि तिमीहरूले आफ्ना प्राणहरूका निम्ति विश्राम पाउनेछौ।” तर तिनीहरूले भने, “हामी त्यसैमा हिँड्नेछैनौं।” यर्मिया ६:१६।

“झूटा सन्तान” द्वारा यर्मियाको “पुराना मार्गहरू” अस्वीकार गर्नु भनेको मध्यरातको पुकारको सन्देशलाई अस्वीकार गर्नु हो, जहाँ “विश्राम” पाइन्छ; यही नै यशैयामा तिनीहरूले सुन्न इन्कार गरेको “विश्राम र ताजगी” पनि हो, र यही पछिल्लो वर्षाको सन्देशको ताजगी पनि हो। त्यो सन्देश मध्यरातको पुकारको सन्देश हो, जो मिलराइटहरूको इतिहासमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ र “पुस्तक”मा उल्लिखित “तालिकाहरू”माथि चित्रित गरिएको छ। झूटा सन्तानले मध्यरातको पुकारको सन्देशलाई अस्वीकार गर्नु तिनीहरूको “इसाएलका पवित्र जनलाई” आफ्ना सामुबाट “हटाइदिनु” भन्ने चाहनाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। एलेन ह्वाइटको पहिलो दर्शन, जसलाई अन्त्यको प्रतिनिधित्व गर्न अल्फा र ओमेगाले निश्चय नै प्रयोग गर्नेछन्, धर्महरूको मार्गलाई पहिचान गराउँछ, यसको आरम्भमा रहेको ज्योतिलाई चिन्हित गर्छ, र मार्गको अन्त्यसम्म “बुद्धिमानहरू”लाई नेतृत्व गर्ने उहाँ को हुनुहुन्छ भन्ने पनि देखाउँछ।

“मार्गको आरम्भमा तिनीहरूका पछाडि एउटा उज्यालो प्रकाश स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एक स्वर्गदूतले मलाई ‘मध्यरातको पुकार’ हो भनी बताए। यो प्रकाशले सम्पूर्ण मार्गभरि चम्केर तिनीहरूका खुट्टाका निम्ति उज्यालो दियो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्।”

“यदि तिनीहरूले आफ्ना आँखा आफ्नो ठीक अगाडि हुनुहुने, तिनीहरूलाई सहरतर्फ अगुवाइ गरिरहनुहुने येशूमाथि स्थिर राखेका भए, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै कतिपय थाक्न पुगे, र भने कि सहर अझै धेरै टाढा छ, र तिनीहरूले त यसमा पहिले नै प्रवेश गरिसक्ने आशा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उचालेर तिनीहरूलाई उत्साहित तुल्याउनुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जो आगमन-समूहको माथि लहराउँथ्यो, र तिनीहरूले ‘अल्लेलूया!’ भन्दै कराउँथे। अरूले उतावलीपूर्वक आफ्नो पछाडि रहेको त्यस ज्योतिलाई इन्कार गरे, र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म ल्याउने परमेश्वर हुनुहुन्न। तिनीहरूको पछाडि रहेको ज्योति निभ्यो, जसले गर्दा तिनीहरूका खुट्टा पूर्ण अन्धकारमा परे, र तिनीहरू ठेस खाएर लक्ष्यको चिन्ह र येशू दुवैलाई दृष्टिबाट हराए, र बाटोबाट तल खसेर तल रहेको अन्धकारमय र दुष्ट संसारमा पुगे।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

यो आरम्भमा र अन्त्यमा मध्यरात्रिको पुकारको ज्योति थियो। यो येशू (इसाएलका पवित्र परमेश्वर) हुनुहुन्थ्यो, जसको उपस्थिति तिनीहरू आफ्ना सामुन्नेबाट हटोस् भन्ने चाहन्थे। येशूको महिमामय दाहिने बाहुबाट निस्केको ज्योति नै “पुस्तक”मा उल्लिखित “पट्टिकाहरू”मा प्रस्तुत गरिएको मध्यरात्रिको पुकारको ज्योति थियो। “झूटा सन्तानहरू”ले ख्रीष्टको मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश, र तिनीहरूले हिँड्नुपर्ने मार्गलाई अस्वीकार गरेकाले, तिनीहरू मार्गबाट खसेर जाँदा परमेश्वरको न्याय तिनीहरूमाथि आयो। अकस्मात् भत्काइएको “अग्लो पर्खाल” भनेको आइरहेको आइतवारको व्यवस्थामा नष्ट गरिने मण्डली र राज्यको पृथकीकरणको “पर्खाल” हो। त्यो न्याय “अकस्मात्, एकै क्षणमा” आउँछ, र त्यो “कुम्हालेको भाँडो टुक्रा-टुक्रा पारेर फुटाएझैं” हुनेछ। यो त्यही न्याय हो, जो “दैनिक”को शैतानी प्रतीकलाई उल्ट्याएर त्यसलाई ख्रीष्टको प्रतीकको रूपमा पहिचान गरिनेसँग सम्बन्धित छ।

निश्चय नै, तिमीहरूको सबै कुरालाई उल्ट्याइदिने प्रवृत्ति कुमालेको माटोझैं ठहरिनेछ; किनकि के बनाइएका वस्तुले आफूलाई बनाउनेको विषयमा, “उसले मलाई बनाएको होइन,” भन्न सक्छ? अथवा के रचिएको वस्तुले आफूलाई रच्नेको विषयमा, “उहाँमा कुनै समझ थिएन,” भन्न सक्छ? यशैया २९:१६।

“दैनिक” त्यो भविष्यसूचक सत्य हो, जसले दानियेल अध्याय १२ का ती चार पदहरूलाई एकसाथ बाँध्दछ, जसले दुष्ट र बुद्धिमानबीचको भिन्नतालाई पहिचान गराउँछन्। “दैनिक” त्यो सत्य हो, जसलाई २ थिस्सलोनिकीमा प्रबल भ्रम ग्रहण गर्नेहरूले घृणा गर्छन्। “दैनिक” ले “झूटो सन्तान” हरूको त्यस इच्छालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसद्वारा तिनीहरूले इसाएलका पवित्रलाई आफ्नो मार्गबाट हटाउन चाहन्छन्। अनि तिनीहरूको दण्ड कुम्हारको भाँडो फुटाइएझैं गरी प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र जे बाँकी रहन्छ, त्यो मूर्ख कुमारिकाहरूको हराएको अवस्थाको एक दृष्टान्त

हो; किनकि त्यहाँ, फुटेको र बाँकी रहेका कुम्हारको चकनाचूर भाँडाका टुक्राहरूमध्ये, “चुल्होबाट आगो लिन, वा खाल्डोबाट पानी तान्न” “एउटा टुक्रोसमेत भेटिनेछैन।”

“आगो” र “पानी” दुवै पवित्र आत्माका प्रतीकहरू हुन्, जसरी दस कन्याहरूको दृष्टान्तमा तेल पनि हो। जब मध्यरात्रिको पुकारा एकाएक, क्षणभरमै, १८४४ को अगस्ट महिनामा एक्सेटरको शिविर-सभामा भएझैं, आउँछ, तब “झूट बोल्ने सन्तानहरू” का लागि कुनै पनि तेल (पानी वा आगो) पाउन असम्भव हुनेछ। तिनीहरूलाई पहिलो निराशापछि यर्मियालाई झैं “फर्कन” बोलाइएको थियो, तर तिनीहरूले इन्कार गरे।

तपाईंका वचनहरू फेला परे, र मैले तिनीहरूलाई खाएँ; अनि तपाईंको वचन मेरो हृदयको आनन्द र हर्ष भयो; किनकि, हे सेनाहरूका परमप्रभु परमेश्वर, म तपाईंको नामद्वारा कहलिएको छु। म ठट्टा गर्नेहरूको सभामा बसेनँ, न त आनन्दित भएँ; तपाईंको हातको कारणले म एकलै बसेँ; किनकि तपाईंले मलाई क्रोधले भरिदिनुभएको छ। मेरो पीडा किन निरन्तर रहन्छ, र मेरो घाउ किन असाध्य छ, जो निको हुन अस्वीकार गर्दछ? के तपाईं मेरो निम्ति पूर्णतः छल गर्ने जस्तो, र धोका दिने पानीहरू जस्तो हुनुहुनेछ? यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तँ फर्किस् भने, म तँलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; अनि यदि तँले तुच्छबाट बहुमूल्यलाई अलग गरिस् भने, तँ मेरो मुखजस्तै हुनेछस्; तिनीहरू तँकहाँ फर्कून्, तर तँ तिनीहरूकहाँ नफर्की। अनि म तँलाई यस प्रजाका निम्ति काँसाको पर्खालझैं बलियो बनाउनेछु; र तिनीहरूले तँसँग युद्ध गर्नेछन्, तर तँमाथि विजयी हुनेछैनन्; किनकि तँलाई बचाउन र छुटकारा दिन म तँसँगै छु, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। अनि म तँलाई दुष्टहरूको हातबाट छुटकारा दिनेछु, र भयानकहरूको हातबाट उद्धार गर्नेछु। यर्मिया १५:१६-२१।

यर्मिया तिनैलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जो पहिलो निराशापछि फर्किए। तिनै, जो “निकृष्टबाट बहुमूल्यलाई” अलग गर्ने कार्यमा प्रवेश गरे, ताकि तिनीहरू परमप्रभुको “सामु उभिन” सकून् र परमप्रभुको “मुख” जस्तै हुन सकून्। तिनै, जो अध्याय नौमा दानिएलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, जसले आफ्नो छरिएको अवस्थालाई बुझे, र त्यसपछि लैव्यव्यवस्था छब्बीसको प्रार्थना गरे। तिनै, जो दानिएल, यर्मिया र हबकूकका पहेरदारहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, जसको तुलना “झूट बोल्ने सन्तान” सँग गरिएको छ। “झूट बोल्ने सन्तान” लाई “इसाएलका पवित्र परमेश्वर” ले पनि सम्बोधन गर्नुभएको थियो, जब उहाँले भन्नुभयो, “फर्केर र विश्राममा तिमीहरूले उद्धार पाउनेछौ; शान्ति र भरोसामा तिमीहरूको शक्ति हुनेछ: तर तिमीहरूले मानेनौ।”

मिलरका रत्नहरू ती सत्यताहरू हुन् जो हबकूकका पाटीहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, र जसले मध्यरातको पुकारको सन्देशको परीक्षालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले उपासकहरूको दुई वर्ग उत्पन्न गर्छ। ती रत्नहरूको विरुद्धमा प्रकट हुने विद्रोहको प्रतीक “नित्य” हो। “नित्य” सम्बन्धी आफ्नो समझमा मिलर सही थिए, तर उनी बाँचेको इतिहासले उनको बुझाइलाई सीमित पारेको थियो; र जुन रत्नहरू उनी आफ्नो कोठाको बीचमा रहेको टेबुलमाथि राख्न प्रयोग गरिन्थ्यो, ती अब मिलरले पहिलो पटक आफ्नो टेबुलमाथि राख्दा भन्दा दस गुणा बढी चम्किरहेका छन्। अब ती एक अझ ठूलो सन्दूकमा छन्, किनकि त्यो सन्दूकले अब केवल बाइबललाई मात्र प्रतिनिधित्व गर्दैन, जसरी मिलरको समयमा गर्थ्यो, तर अब यसले बाइबल र भविष्यवाणीको आत्मा दुवैलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

अन्तिम दिनहरूमा जाँच गर्ने ज्योति उत्पादन गर्ने यिनै दुई साक्षीहरू हुन्, र अन्तिम दिनहरूमा मुख्य युद्धस्थल बन्ने पनि यिनै दुई साक्षीहरू हुन्। मिलरले त्यो युद्ध देखे, किनकि आफ्नो स्वप्नमा तिनीहरूले उनको कफिन (बाइबल) लिए र त्यसलाई च्यातिदिए। अन्तिम दिनहरूका “बुद्धिमानहरू” का प्रतिनिधित्व गर्ने यूहन्ना “परमेश्वरको वचन र येशू ख्रीष्टको गवाहीका निम्ति पतमोस भनिने टापुमा” थिए। बाइबल र एलेन ह्वाइटका लेखनहरू—यी दुवैको सन्देशमा विश्वास गरेको कारण यूहन्ना सतावट भोगिरहेका थिए।

१७९८ मा खोलिएको उलाइ नदीको दर्शनद्वारा प्रस्तुत गरिएका सत्यहरूको विचार हामी अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“भविष्यको विषयमा हामीले डराउनुपर्ने केही पनि छैन, केवल त्यतिमात्र बाहेक कि यदि हामीले प्रभुले हामीलाई डोच्याउनुभएको मार्गलाई, र हाम्रो विगतको इतिहासमा उहाँको शिक्षालाई बिर्स्यौं भने।” Life Sketches, 196.

